

houdt zich alleen staande door telkens opnieuw productiekrachten te vernietigen of buiten werking te stellen, met alle noodlottige gevolgen voor de breede massa's. Dat is het probleem. Dit probleem gaat ook steeds meer de massa's vervolgen; het wordt onontkoombaar. De massa's worden er met de neus op gedrukt. En daarom moeten we dit probleem tot de centrale as van onze selfscholing en onze propaganda maken. Tot de theorie de massa's grijpt, dan wordt de theorie tot materiele macht. En daarmee voelen we dan de groote diepte van de uitspraak:

DE BEVRIJDING DER ARBEIDERSKLASSE KAN ALLEEN HET
WERK DER ARBEIDERS ZELF ZIJN!

Bij de G.I.C. zijn verder verschenen:

Enheidsbesef en klassenstrijd.....	5 cent.
De arbeiders, het parlement en het communisme.....	5 cent.
Stellingen over bedrijfskernen, partij en dictatuur.....	5 cent.
Over het vraagstuk der partijen.....	5 cent.
Stellingen over het bolsjewisme.....	5 cent.
Grondbeginselen der communistische productie en distributie. Per post 60 cent.....	50 cent.

In de serie "Marxistische geschriften":

No.1 Over proletarische doelstelling en vraagstukken van tactiek.....	10 cent.
No.2 Darwinisme en Marxisme.....	10 cent.
No.3 De beweging van het kapitalistisch bedrijfsleven....	10 cent.

In het Duitsch:

"Rätekorrespondenz", Theoretisches und Diskussionsorgan für die Rätebewegung. Prijs per nummer.....	10 cent.
---	----------

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds grooter werkloosheid en telkens diepere ontwijking van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven. De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van Internationale Communisten waken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, om zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwezenlijken. De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leuze:
**ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!**

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!

Achtste Jaargang No.6.
Juni 1935 No.1.

NAAR EEN NIEUWE ARBEIDERSBEWEGING!

(Ingekomen discussiemateriaal).

Eenige opmerkingen over:
Opheffing van het privaatsbezit.

Op blz. 13 wordt als speciaal voorbeeld, zelfs hoofdpunt van de eigen nieuwe wettelijkheid van de arbeidersstrijd gezegd, dat het eigendomsrecht niet meer geldt, wat b.v. blijkt uit het leeghalen van winkels om de inhoud voor de strijd te gebruiken. Naar dit voorbeeld zou 't schijnen alsof de door de arbeidersklasse bedoelde opheffing van het privaatsbezit zou beteekenen: verbeurd verklaren, wegnemen van allerlei privaatsbezit van winkeliers en burgers. In werkelijkheid is deze opheffing: het opheffen van het privaatsbezit van de productiemiddelen; d.w.z. het zelf in handen nemen van de productiemiddelen, het voor eigen doel gebruiken, d.i. er mee produceeren. Daarmee is dus wegnemen en gebruiken van winkelvoorraad voor strijd absoluut niet te vergelijken. Dat is een daad van strijd, van oorlogsnoodzaak, vergelijkbaar met wat bij de bourgeoisie ook elke oorlogvoerende partij doet: private eigendommen in beslag nemen, als dat voor een doel (beschutting, verdediging, etc.) noodig is. Dit voorbeeld geeft voet aan dwaalbegrip, dat in hoofden der arbeiders enkel kwaad kan stichten. Zit in deze uiting misschien ook iets van demonstratie tegenover traditioneele "revolutionairen": zie je wel hoe wij tegen privaatsbezit zijn en de door ons beschouwde en voorgestane acties echt revolutionair zijn? Maar het is alleen schijn: het revolutionaire zit niet in het toonen van lak te hebben aan burgerlijk recht. Vooral in 't begin zullen groote opkomende bewegingen trachten, wel zelfstandig zich te maken tegenover burgerlijke leiding, maar tegelijk binnen de perken van burgerlijke wet en recht te blijven. En alleen doordat dan in praktijk blijkt dat dat niet kan, zullen ze uit noodzaak, niet uit principe, er tegen in moeten gaan; maar meestal het breken aan de andere partij overlaten.

Illegaliteit.

Iets analogoos geldt een tweede kleine opmerking. Op blz. 22 staat dat de nieuwe groepen illegaal zullen zijn. Illegaal kan alleen zijn een verboden vereeniging; maar een losse groep is geen vereeniging

en kan dus als zoodanig niet verboden zijn. In Duitschland laat zich dat zeggen, waar elk paar personen die samen over communisme spreken, daarom reeds voor 't gerecht komen. In verband met de vorige zinsneden kan hier niet anders bedoeld zijn dan: kleine onofficieele groepen, groepen die geen enkel vast organisatorisch verband hebben, geen "vereenigingen" in de zin van de wet van de West-Europeesche landen zijn. Dat kan eerst, als propaganda, ook stille, voor arbeidersraden etc. door wet of gerecht verboden en strafbaar is; dan wordt de handelwijze van zulke groepen illegaal, d.i. tegen de wet; maar een losse groep als zoodanig is niets.

De beteekenis van het fascisme.

In één belangrijk punt schijnt het stuk een niet juist idee te geven. Daar waar over 't fascisme als een afschuwelijk "tusschenspel" gesproken wordt, waar wij hellas doorheen moeten. Er is in 't fascisme een kant, die het tot iets veel belangrijkers maakt dan een afschuwelijk tusschenspel: het wordt de hoofdvijand, ook in principe, in velerlei principieele kanten. Nu nog wel enkel strijdvorm van grootkapitaal; maar als crisis doorgaat, zal het tot een zeker begin van ordening moeten komen; en dan staat het als "ordening van boven" het meest lijnrecht tegenover het doel der arbeiders "ordening van beneden". Daarom hier andere uitdrukking gebruiken. Zò ziet 't er uit alsof wij er nog geen weg mee weten, dat wij dachten, dat nu de weg voor de arbeiders open zou liggen en nu komt ajakkes dat nare fascisme ons de boei bederft. Dus er maar doorheen, zooals ook de S.P.D. hoopt, dat 't gauw voorbij zal zijn. Neen, hier uitspreken dat in het fascisme de wensch van arbeiders en anderen naar ordening wordt opgevangen, maar dat zal worden geprobeerd - te meer naarmate de nood dringender wordt - deze ordening van boven door te voeren, als een diepere verslaving van de arbeiders, die toch tegelijk probeert hun grondslag van revolutie weg te nemen. En daattegenover stellen het beginsel van zelfbeheer van de massa der menschheid, der arbeidersklasse over eigen handelen, als de meest principieele strijd daartegen.

"Voor de arbeidersklasse is hun gezamenlijk organisatie-werk tegelijk de regeling van de kollektieve productie zelf, dus oneindig veel omvattend en hooge eischen stellend aan ieder Hoe dieper bewust en helderder wetend de leden van de nieuwe klasse zijn, des te beter en vruchtdragender en zegovliender en blijvender zal hun actie zijn."

Bij het vraagstuk wat de werkgroepen te doen hebben, heelemaal afzien van het feit dat ze nu klein zijn; gedachten en opvattingen naar wat een nieuwe arbeidersbeweging (revolutionaire groepen) als taak hebben als ze groot en talrijk en uitgebreid zijn. Verschil met oude opvatting is in de eerste plaats, dat de massaas alleen, de klasse zelf de acties moet doen, die haar tot macht brengen. Maar tevens de overtuiging, dat dat niet wacht tot de massaas zoover zijn, dat ze kommunistisch begrip hebben, dus inzien dat en hoe ze het zelf moeten doen; maar dat de groote klassebewegingen

uit noodtoestand van de maatschappij opgroeien, soms onverwacht ontvlammen en oplaaien, door sterke inwerking van geweldige krachten. En dan voor een taak staan, waar ze te voren niet aan dachten. (Dit geldt evenzeer voor een groote revolutionaire beweging, als voor b.v. een uitbarstende staking als klein geval).

Zulke klassebewegingen hebben wij niet in de hand, komen zonder dat wij ze verwachten, blijven ook uit waar wij ze misschien zouden verwachten. Wat voor zin heeft dan ons gepropageer?

Dit ten eerste, dat hoe meer arbeiders onder de massa's zich bewust zijn van wat er gebeurt, hoe meer er onder zijn die klaar voelen en helder weten wat gedaan moet worden, hoe beter en klaarder zij het weten, des te meer zal een beweging slagen, des te groter vastheid, eenheid, zal zij scheppen, des te minder in fouten vervallen en op dwaalwegen geraken, en des te minder zware nederlagen leiden. De vruchten van een klassebeweging hangen af van de totale hoeveelheid inzicht en klaarheid, die in de beweging is - wij weten, dat deze slechts ten volle groeien en ontplooiën in en door de strijd, maar hoe zij zullen groeien, hoe snel, hoe rechtuit, hangt af van de beginhoeveelheid aan helder inzicht, dat van te voren al in de verst vooruitziende en helderste koppen gegroeid was. Hoe meer arbeiders in al deze tijden te voren zich dat inzicht eigen maken, er over denken, lozen, discussieeren, hoe meer goed onderlegde koppen dadelijk in elke strijd goede raad en leiding kunnen geven, hoe slagvaardiger de klasse zal zijn.

Het kan geen kwaad te zeggen, dat deze als goede leiders zullen optreden, die het beste raad geven, voorstellen doen, soms woordvoerders zijn en daarmee hun klasse vooruithelpen; wat bestreden moet worden is beroepsleiderdom dat in plaats van de massa wil treden en beslissen en denken en handelen. Het zijn nu eens de veelzijdig denkende koppen, dan weer de onstuimigste handelaars, een ander maal voor zichzelf onverschillige waaghalzen, in andere omstandigheden geduldige administratieve organisatoren, soms knappe technische experts, die vooraan moeten staan en op wie het aankomt.

En als de strijd zoo groot wordt en eerste successen behaalt, 1 als er overwinningen zijn, dan heeft de arbeidersklasse hoopen leden nodig, die aan de hoogste eischen van doorzicht, vaste zekerheid, verantwoordelijkheid, van weten voldoen. (karaktereigenschappen vallen hier buiten, die zijn niet aan te leeren). Hoe zou dan menigeen, voor zoo hooge eischen gesteld, het betreuren, dat hij in zijn jeugd een uur voorbij liet gaan ongebruikt om zijn geest te scherpen en te ontwikkelen. Dan komt het er op aan, dat ieder die op zijn beurt als woordvoerder afgevaardigd wordt en mee moet zoeken hoe de moeilijkste kwesties op te lossen, klaar en helder weet en doorziet de maatschappij, de klassen, hun economie, hun klassebelangen. Hij staat er dan eenigszins voor als die afgevaardigden van de bourgeoisie in de Fransche revolutie, van wie Jaurès dat zoo mooi zegt: waarom konden die mannen op de Nationale Vergadering, onbekende burgers, uit heel Frankrijk naar Parijs gezonden, onervaren in alle politiek, toch zò schitterend hun taak vervullen, alle machinaties van het hof verijdelen en de macht van de nieuwe klasse, de burgerij zoo stevig grondvesten? Omdat zij in zich eenige groote beginselen hadden, eenige waarheden, die zij lang en diep overdacht hadden, die de grondslag van hun geheele levensbeschouwing vormden: de gedachte van de gelijkheid van de burgers, van de vrijheid van alle menschen, van het doel van de staat om voor hen goede wetten te maken. Dat alles hadden zij te voren gelezen bij Rousseau, bij anderen die dit instinctieve burgerlijke

klassegevoel klaar en bewust voor hen gemaakt hadden. Dat maakte hen sterk en innerlijk vast en bekwaam voor de geweldige taak van rekonstruktie van de staat.

Deze vergelijking met de burgerlijke revolutie schiet slechts in zoo verre te kort, dat toen, bij de opkomende burgerij, de productie de zaak en het levenswerk van ieder apart was, terwijl hun gezamenlijke taak alleen van zoodanige staatsorganisatie te maken, als voor hun arbeidsbedrijf geschikt te toestanden zou scheppen, noodig, maar toch bijkomstig. Daarom kon dat aan een kleine groep politieke afgevaardigden worden overgelaten. Dat neemt niet weg, dat de burgers deze politieke bouw niet zoo maar aan Parijs overlieten, maar zelf al begonnen waren, hun eigen nieuwe organen van bestuur en gerecht, illegaal, in de plaats van de koninklijke stadhouders en rechtbanken, te vormen, die eenvoudig de macht in handen namen, en eerst later door de burgerlijke wet erkend werden. Ook toen dus reeds "van onder op" in de praktijk.

Voor de arbeidersklasse is echter hun gezamenlijk organisatie-werk tegelijk de regeling van de kollektieve productie zelf, dus oneindig meer omvattend en hogere eischen stellend aan ieder. Maar dit verschil in het oog houdend valt uit deze geschiedenis te leeren: hoe dieper bewust en helderder wetend de leden van de nieuwe klasse zijn, des te beter en vruchtbaarder en zegevoller, blijvender zal hun actie zijn.

De opvatting, dat de spontaan ontspringende groote klassebewegingen alleen de arbeidersklasse tot macht en communisme kunnen brengen, kan ortoe leiden, om maar af te wachten, en intusschen zichzelf als een elite (maar dan zich steeds uitbreidende elite) goed te scholen om zich voor te bereiden op "de komende dag". Er moet sterk de nadruk op worden gelegd, dat dit inzicht zoo ver mogelijk door de heele klasse moet uitbreiden. Er moet op worden gewezen, hoe ieder op deze wijze revolutionair voelend arbeider zijn plaats zal innemen onder zijn kameraden in fabriek en vak, daarin een stuwkracht zijn, een kracht, die tot handelen drijft. Misschien zit er bij sommigen nog een rest van de oude traditioneele zuurdeesem, dat het de plicht van de revolutionair is: bewegingen en acties te ontketenen en aan te wakkeren en uit te breiden. Het lijkt zoo alsof dit laatste dan toch het eenige onmiddellijk praktische is wat men doen kan nu, ter voorbereiding, om niet enkel af te wachten wat later komt.

Wanneer men op de groote bewegingen in de geschiedenis let, ziet men ook de andere kant. Het is wel waar dat de groote klassebewegingen, die tot revoluties werden, spontaan uitbraken, uit diepe noodtoestanden ontsprongen. Maar niet in de zin, dat zij als wanhoopdadigen van een bijna te gronde gaande massa uitbraken. Wij zien lange jaren vooruit steeds opnieuw de nood, de ellende, de daaruit uitbrekende strijd, en weer onderdrukking; soms ook bleef een massa bewegingloos onder de zwaarste druk, zoodat buitenstaanders aan de mogelijkheid van een zelfde zijding twijfelden. Maar wat daarbij ondertusschen stil groeide, was het eigen bewustzijn, het zelfvertrouwen van de klasse, waarin de overtuiging rijpte, dat het anders moest, dat het niet langer ging, en dat men zelf beter kon. Dat laatste was de hoofzaak: de opkomende klasse moest haar weg zien, moest zich bewust worden van eigen recht en eigen kracht; daardoor alleen kon zij tenslotte in zulk een massa en zulk een algemeenheid opstaan, en dan ook blijven volhouden door de ergste tegenslag en misère en wanhoop heen. Dat is het rijpworden van de klasse vóór de revolutie: de nood, die niet meer te dragen is (niet in het zeggende van enkelen, maar in het voelen der massaas), en het zelfvertrouwen, dat men het, en hoe men het beter kan. Groote miljoenenmassaas zullen in

algemeene stakingen alleen dan volhardend samen optreden, als in al deze miljoenen al klaar leeft de overtuiging dat zij de wereld kunnen regelen, en dat zij door het radensysteem het orgaan van zelfhandelen en zelfbestuur kunnen smeden.

Daarom bestaat de wezenlijke voorbereiding en bevordering van de toekomstige bewegingen daarin dat in zoo wijd mogelijke kringen deze gedachten van het nieuwe communisme verbreed kunnen worden. Opdat de gedachte van zelf-doen als massa, door radensysteem, door actief deelnemen van ieder aan denken, besluiten, uitvoeren, tot een algemeene grondslag van denken en voelen der massaas wordt. De praktijk van uitbrekende strijd hier en daar zal ontzaglijk helpen om de geesten te verhelderen. Maar hoofdzaak is, dat een ontzaglijke taak van propaganda voor de werkgroepen ligt. En dat deze propaganda direkt de fundamenten van de toekomst bouwt.

Het karakter van deze propaganda wordt anders, nu hij niet meer als doel heeft aanhangers van eigen opvatting te winnen. Wij weten, dat deze gedachten slechts geleidelijk doordringen, en ook in ieder apart slechts stap voor stap tot bewustzijn en klaarheid komen. Dus niet meer als in de oude arbeidersbeweging het aantal 100% partijleden numeriek uitbreiden (plus het aantal 20%igen, de meelopers, ook numeriek uitbreiden); maar in allen en vooral het gehalte van inzicht laten stijgen en groeien. Dus deze propaganda kent niet wat vroeger gemis aan succes heette, omdat "ze" te dom of te star waren. Zij strooit uit, overal, werpt de gedachten op, discussieert maar tracht niet te winnen door overreding of gladder zetten, tracht juist tot zelf denken te drijven, verheldert er zich zelf mee, vindt het natuurlijk dat anderen nog niet volledig meegaan en steeds weer onzekerheden hebben. Zij tracht overal, bij allen, die men ontmoet, bij elk arbeider deze gedachten in te planten, zonder te vragen, hoeveel er dadelijk blijft zitten, of dadelijk tot daden leidt. Door de grondopvatting dat men aan het begin van de komende groeiende beweging en ontwikkeling van de klasse staat, ontbreekt alle ergernis die bij de teleurgestelden van de oude beweging de propaganda verbittert, en kan er alleen maar ijver komen om zoo veel mogelijk uit te strooien en uit te zaaien.

Vorantwoording vrijwillige bijdragen tot 5 Juni:

Laren 1.10 Amsterdam 0.30 & 0.80 Haarlem 4.85 Amsterdam 0.70 H.M. te A. 2.50 B.C. te A. 1.- I.B. te A. 0.20 C. te B. 1.- H.K. te B. 0.10 K. te A. 0.10 H.W. te A. 1.- Antwerpen fr.10.- M.A. te A. 1.- P. te A. 0.13 Haarlem 2.60 B.V. te A. 0.75 B. 1.50

PARTIJ, GROEP EN KLASSENSTRIJD.De Partij

Wij schrijven niet alleen partij en klassenstrijd. Doelbewust stellen we hier tegenover het woord "groep", omdat wij daarmee wenschen te kunnen te geven, dat dit woord voor ons een geheel andere gedachte-inhoud weergeeft dan het woord "partij". Natuurlijk is het niet zoo, (zooals men ons vaak in de schoenen wil schuiven), dat we de noodzakelijkheid voelen, om het woord "groep" te gebruiken, teneinde daarmee uit te drukken, dat een groep slechts een "klein troepje klassenstrijders" (met een ontzettende nadruk op klein) is, en een partij, reeds meer let op grotere groepen klassenstrijders, die langs allerlei organisatorische wegen in één partij zijn vereenigd. Neen, het verschil ligt niet in het getal, maar in het verschil van doelstelling der klassenstrijders. En als het om wezenlijke verschillen gaat, moeten deze ook zooveel mogelijk naar voeren komen in de naam. Het gaat er dus om de wezenlijke verschillen tusschen beide op te zoeken, en in het kort na te gaan, dat, hoewel de partijen verschillende politieke programma's hebben, zij in wezen toch hetzelfde doel beoogen.

Daar wij in dit opstel zullen spreken over de groep en de klassenstrijd, zullen we van een uitvoerige bespreking van het verschil tusschen partij en werkgroep moeten afzien. Overigens is dit reeds in de P.I.C. vroeger gedaan, in elk geval er op gewezen. Om echter duidelijk de betekenis van het begrip "groep" te belichten, bepalen we, hoewel kort, nogmaals het wezen van de partij.

I. De "partij" is de voorhoede van het proletariaat.

"Komt tot onze partij, versterkt haar en dan versterkt de ook de belangen van uw klasse." De partij zegt "Geeft ons de macht", dus zeggen we eigenlijk: "Draagt uw macht aan ons over. Doet afstand van uw eigen macht." De klasse zelf, kan dus wel macht hebben, maar zij weet haar niet te gebruiken. De partij weet dat beter. Zij is het denkend en dus ook handelend (eigenlijk alleen denkend en alleen handelend) deel van de klasse. Zij als denkende en handelende macht, die het proletariaat dus vóór gaat, tracht zoo de loop der bewegingen der arbeiders te bepalen; zij komt er dan ook toe massa-acties op te vangen. En als deze reformistische partijen dat doen, door deze dood te laten loopen in het moeras van de burgerlijke verzoening of revolutionaire partijen door zichzelf aan het hoofd te plaatsen en de beweging in te dammen, zoodra zij denken dat de wals der revolutie voldoende heeft geplet, het wezenlijke is, dat zij de massa-acties afwürgen (en zoo de volkomen ontlading der energieën in de massa tegenhouden: zie beneden). Het proletariaat immers, zoo zeggen deze partij-menschen, weet met haar macht toch geen weg. Het moet daarin geleid worden en dat weten de niet klassebewuste proletariërs nog niet. In revolutionaire perioden, waarin de energieën der klasse zich ontladen, alle wettelijke banen, alle organisatorische bouwsels doorbreekt, haar eigen wetten volgt en als een verwoelwind over het land giert, in die tijden probeert dan ook de partij, langzaam maar zeker de "leiding" van de revolutie te krijgen. D.w.z. zij, de partij wil haar (de revolutie) loop bepalen. De partij wil de revolutie brengen binnen de paden der partij-wettelijkheid. Kortom, de partij wil de

revolutie aan haar reglementen onderwerpen. Maar zooals in de natuur de dingen knooppunten van opgehoopte energieën zijn, zoo zijn ook de arbeidersraden die knooppunten, waarin zich de energieën der massa's uiten.

De strijd der partij om de "leiding" der revolutie verschijnt dan ook in de vorm van een strijd tegen de arbeidersraden. In het begin natuurlijk niet als een directe en openlijke strijd. Dat komt dan pas, wanneer de partij zich als een zelfstandige macht wil gaan vestigen en buiten de door haar opgestelde wettelijkheid geen andere duldt (duldten kan). En ook dan nog behoeft de strijd niet openlijk te ontbranden, omdat de partijen op allerlei mogelijke wijzen zullen trachten de arbeidersraden op één of andere wijze in hun partij-apparaat of in de staat in te metselen. Dan zijn het echter geen arbeidersraden meer, noch naar vorm, noch naar inhoud. Ze heeten dan zooiets als "bedrijfsraden". Verzetten de raden zich echter, (dat steeds meer en meer de gewone toestand zal worden), dan ontbrandt de strijd fel en treedt openlijk de tegenstelling partij-klasse naar voren. De arbeidersraden zijn voor de partij dus geen blijvende instituten, organen, die in staat zouden zijn de maatschappelijke functies zelf te beheeren. Dit is iets, dat de partij veel beter kan doen, zoo zegt zij, omdat zij dit alles veel beter kan overzien dan de arbeidersraden, die, zoo vervolgt zij, chaotisch dan hier, dan daar ontspringen. De arbeidersraden zijn anarchistische vergissingen, of in het "gunstigste" geval nog alleen "slechte organen der revolutie", die met de revolutie wegvallen. Ze zijn slechts als de rook, die opstijgt met het tegelijkertijd verderende product. Met het verloop der revolutie vallen zij zelve ook weg. De revolutie is dus niet iets blijvends, zij is een reinigend onweer; en zoo zijn ook de arbeidersraden niets blijvends. Maar de niet-klassebewuste arbeider weet van al deze geleerdheid niets. Hij is zich ook van anarchistische afwijkingen niets bewust.

De "niet-klassebewuste arbeider", die zich echter in tijden van revolutie toch blijft verzetten, door radicaal in het productie-procees in te grijpen en dit doet zonder voorkennis van de partij, die de macht probeert te krijgen, is volgens deze partij-opvatting "in wezen een gevaarlijke contrarevolutionair", waar ook scherp tegen opgetreden moet worden.

II. De partij wordt de hoedster over het proletariaat.

Het doel van de partij is dus zelf aan de macht te komen, (en langs welke wegen laten we in het midden) het proletariaat verder te leiden door de moeilijke wegen van de "overgangperiode". Maar omdat dat de moeilijkste tijd is, de tijd waarvan het afhangt, n.l. vooruit naar het socialisme, of terug naar het kapitalisme, onderwerpt zij alles, het gehele leven, onder haar partij-toezicht. Alle functies van het maatschappelijke leven, die er uit te oefenen zijn, worden door haar beheerd. Zij stelt de functionarissen aan, die op hun beurt verantwoording naar de partij, naar boven verschuldigd zijn. Geen verantwoording naar beneden, naar de klasse. De partij wordt Opper-Regelaar, Opper-Beheerder, en Opper-Leider aller maatschappelijke functies. Zij bepaalt wat gedacht en gedaan moet worden.

DOEL EN MIDDEL.

Het doel van de groep is een geheel ander dan het doel van de partij. De groep zelf wil niet aan de macht komen, maar de groep leert dat de klasse-zelf aan de macht moet zijn. Dat zegt nu de partij echter ook. Maar

het gaat niet om wat we zeggen, maar om wat we doen.

Doordat de groep en de partij andere doelstellingen hebben, daardoor zijn de middelen, die ze voor de verwezenlijking van hun verschillende doeleinden gebruiken, ook verschillend. Middel en doel zijn elkaars functies.

We kunnen, willen we het verschil tusschen partij en groep nagaan, behalve hun doelstelling dan ook hun werkmethode nagaan, en tegelijkertijd zien, hoe door die verschillende werkmethodes een verschillende verhouding is ontstaan tusschen de groep en de klasse, én de partij en de klasse. Hoe de partij zich tot de klasse verhield, zagen we reeds. Nu gaan we dit voor de groep doen. We gaan dus vragen, hoe werkt de groep in de klasse, hoe ziet zij haar praktische en theoretische strijd. Eigenlijk vindt dit alles zijn hoogtepunt in de algemeene vraag: hoe verhouden zich tot elkaar de theorie en de praktijk? De groep nu, werkt niet alleen theoretisch, maar ook, of beter gezegd en dus ook praktisch. De schijnbare tegenstrijdigheid zou misverstand kunnen wekken. Daarom allereerst enkele woorden over de theorie en de praktijk.

OVER THEORIE EN PRAKTIJK.

De theorie drukt uit de over eeuwen neergeslagen en geformuleerde ervaring; zij formuleert het algemeene uit de talloze bijzondere feiten; zij spoort het wezenlijke op en vergemakkelijkt ons het inzicht in de schijnbaar zich onafhankelijk van elkaar voordoende feiten; de theorie haalt dus haar inhoud uit de werkelijkheid, uit de ervaring, drukt steeds uit de algemeene formuleering van dat wat was en is. Maar juist omdat zij het geformuleerde algemeene geeft van dat wat was en is, geeft zij ook de algemeene formulering van wat komen zal. Doordat de theorie het wezenlijke, het algemeene opspoort, daardoor komt zij tot datgene, hetgeen het algemeene, het wezenlijke ons brengen zal. De zwaartekracht, het algemeene begrip van talloze bijzondere verschijnselen leert mij weer, dat als ik een voorwerp loslaat, het vallen zal.

Het is duidelijk, dat juist in tijden vol tegenspoed, als allerlei bijzondere feiten ons als onoverkomelijke moeilijkheden bestormen, slechts de theorie in staat zal zijn, het meest juiste antwoord op deze bijzondere moeilijkheid te geven, omdat zij dit bijzondere feit weer ziet in het kader van het algemeene, d.w.z. zij ziet het verschijnsel niet op zich zelf, maar als één der noodzakelijke verschijningsvormen van het algemeene. Juist doordat de theoreticus kent de "wet van het algemeene" en het algemeene van de wet, die heerscht, juist daardoor zal hij veel beter dan de z.g. "prakticus" in staat zijn het antwoord op moeilijke "praktische" vraagstukken te geven. In tijden van moeilijkheden dus, als de bijzondere feiten zich tot algemeene schijnen te verheffen, juist in die tijden is de theorie het leidende, ordenende, principe, dat ons er voor behoeden kan, de bijzondere gevallen, op-zich-zelf-staand te beschouwen.

De theorie op deze wijze belicht slaat de bodem in, van alle zich-zelf op de borst slaande en zich met veel zelfverheerlijking noemende "practici". Het zijn juist deze mensen, die de bekende primitieve scheiding van "wij-zijn-practici" en "jullie-theoretici" maken. Zoals de geloovige een scherpe scheiding maakt tusschen het heden en het hiernamaals, geest en vleesch, God en de Wereld, zoo zien wij deze dualistische filosofie (haar voedingssappen trekkend uit het dualisme der maatschappij) nog in de

oude arbeidersbeweging toegepast in de scherpe scheiding die men maakt tusschen dictatuur en democratie, economie en politiek (vakbeweging en politieke partij) en theorie en praktijk.

Het is echter duidelijk, dat de theorie zoals boven omschreven, dus haar wortels schietende in de werkelijkheid, in de ervaring, even praktisch is, als de praktijk theoretisch is. Theorie en praktijk vormen net zoo'n eenheid, als het heelal zelf. Evenmin als men zon en planeten, ofschoon wel onderscheiden, niet gescheiden kan beschouwen, kan men dit doen met de geordende tot algemeene regels gekristalliseerde ervaring, als met de talloze ervaren feiten zelf.

Op deze wijze beschouwd werkt de theorie ook bezinnend. Zij zoekt na mislukte experimenten, na geleden nederlagen, het algemeene op uit de fouten die zijn gemaakt. Zij zoekt op de dwaling die is begaan, d.w.z. zij zoekt op, waar men de bijzondere feiten van zijn werkelijke grond, zijn algemeene grond, heeft losgemaakt en haar een op-zich-zelf staand bestaan heeft gegeven. Bij het opzoeken der fouten gaat zij dus allereerst deze "veralgemeende bijzonderheden" weer tot het juiste kader der bijzondere algemeenheden brengen. Zij brengt dus het bijzondere feit weer terug in de functionele verhouding met alle andere bijzonderheden, die op hun beurt weer verschijningsvormen van het algemeene zijn. Na de fout ontdekt te hebben, kan de theorie aangeven welke handelingen gedaan moeten worden om niet meer in de fout te kunnen vervallen. Op dat punt is de theorie tot een wapen, en een zeer "praktisch" wapen geworden. Zij is daarom "practisch" omdat zij tot leidend principe is geworden bij al onze handelingen.

Er zijn echter niet alleen zelfverheerlijkende practici, maar ook "zelf-verheerlijkende theoretici". Daar wordt dus niet de praktijk, maar de theorie tot God.

Deze mensen hebben zich een theorie gevormd en het proletariaat zal nu naar deze theorie hebben te handelen. Er zijn, zoo zeggen zij, verschillende theorieën op de politieke markt en het proletariaat zal in de revolutie in hun theorie een "apparaat", een "orgaan" vinden, dat "kant en klaar" staat. Zij zien dan het proletariaat bevrijd wanneer zij een andere productie-wet heeft ingevoerd. Als het proletariaat hun theorie verwerkelijkt, verwezenlijkt zij ook het communisme. Deze "theoretici" rekenen echter buiten de waard; het proletariaat verwerkelijkt geen theorie, maar verwezenlijkt slechts datgene waar het behoefte aan heeft.

Ook gaan zij echter na, in hoeverre hun theorie zich aan het verwezenlijken of verwerkelijken is. Maar dat doen ze niet omdat ze de werkelijkheid, maar omdat ze in wezen de verwezenlijking van hun theorie het belangrijkste vinden. Hun theorie maakt dus verschillende trappen van ontwikkeling door, die uiteindelijk naar buiten in de werkelijkheid treedt en zich manifesteert in het zelfbewustzijn der arbeiders. Bij hen wordt niet de theorie naar de werkelijkheid, maar de werkelijkheid naar hun theorie afgemeten. Daarom zijn deze mensen dan ook geen klassenstrijders, die steeds in de praktijk ondordruken. Zij zijn koloniale renteniertjes, die hun krissen aan de wand hebben hangen, maar ze niet slijpen om in het gevecht gewapend te zijn. De theorie is zoo geworden tot een Dogma, iets Onaantastbaars, een God, een Objectieve Geest, dat oven als de partij door-, in-, voor-, en op-zich-zelf staat en een even autoritaire, "uit-de-hoogte"-houding inneemt.

DE GROEP.

Reeds voor schreven we, dat de theorie een wapen, een middel is, om de werkelijkheid te ontleden. Voor de arbeidersklasse is het van het grootste belang dit wapen zóó te hanteeren, dat zij uit de veelheid der verschijnselen steeds het algemeene kan halen. Arbeiders, die dan ook tezamen komen, om dergelijk werk te doen, plaatsen zich dan ook niet buiten, maar in de werkelijkheid; doordat zij weer met dit wapen werken in de werkelijkheid, zijn ze tegelijkertijd opgenomen in de klassenstrijd en werken met hun kennis op verschillende gebieden van het klassefront, alnaarmate dat van hun beroep, natuurlijke gesteldheid, enz. afhankelijk is.

De werkgroepen komen dus uit de massa voort als een samenklontering van gelijkgezinden, die hun voedingssappen weer opzuigen uit die bodem, waaruit zij zijn ontsproten. Zij laten zien, wat in de klasse verschillend leeft en trekt daaruit het algemeene. Zij zijn kristallen van proletarisch weten.

De werkgroep ziet, de theorie zóó gebruikende, dat de klassenstrijd vóór alles een proces is en dat zij daarbij aanwezig moet zijn. Dat zij door de theorie de arbeiders haar onbewuste strijd voor alles zóóveel mogelijk tot een bewuste maakt. De werkgroep, de duidelijkste klasse-scheidingen makend, de mogelijkheden voor de strijd blootlegend, wordt zóó vanzelf ingeschakeld in de bewegingen der arbeiders, in de klassenstrijd. De werkgroep staat dan niet buiten haar of boven haar of in haar, neen, zij geeft slechts weer de klassenstrijd van een bepaalde kant gezien. Is de klassenstrijd te bezien van de kant van de fabrieksarbeider, werklooze, kapitalist, rentenier, wetenschapsman, de werkgroep laat de klassenstrijd van die kant zien, zóóals zij bewust wordt gevoerd. De werkgroep is dus niet af te scheiden (wel te onderscheiden) van de klasse, zij geeft weer op welke bepaalde wijze deze groep arbeiders ook strijden. Doen ze dat in de fabriek door mee te staken, doen ze dat door als het moet tegen de politie of het leger de strijd aan te binden, al vechten ze ook mede voor handhaving van steun, aan de andere kant voeren ze de klassenstrijd ook door analyse der feiten uit de dagelijksche ervaring opgedaan en door deze weer in begrijpelijke taal uit te dragen.

Het verschil met de partij is nu, dat deze zelfstandig blijft ageeren om aan de macht te komen, terwijl de groep telkens, krachtens haar structuur organisch in en met de klasse vecht. Zij vechten dus niet apart, zóóals de partij, hebben niet hun eigen organisatie, strijden niet volgens bepalingen, die hen opgelegd zijn, maar zij strijden zóóals de praktijk der dingen hen dat voorlegt. Zij verbeelden zich geen generale staf te zijn, maar gewone soldaten. De groep lost zich dus in tegenstelling tot de partij in de strijd der arbeiders op. Dit alles wil natuurlijk niet zeggen, dat de groepsleden onderling geen contact zouden (kunnen) hebben, en bij moeilijke problemen elkaar niet zouden kunnen opzoeken; óók, dat groepen onderling weer met elkaar contact zoeken. Slechts bij diegenen, die de wereld in stukjes verdeelt, kan een dergelijke opvatting ontstaan.

We zien dus: Het werk dezer arbeiders is theoretisch in de groep en daardoor des te beter praktisch in de fabriek, stempellokaal, leger, enz. De groep groeit niet tot beweging, zóóals de partij haar doel stelt, maar zij is slechts zelf een bepaalde kant van de bewegingen

der arbeiders. De groepen van thans (of beter gezegd: van later) lossen zich geheel op in de klasse. De bewegingen der arbeiders van later zijn dus niet de tot beweging gegroeide groepen van vroeger, maar de geheele klasse die op allerlei wijze actief is geworden, die zich vanuit alle kanten ontplooit. De klasse dus, die de klassenstrijd op allerlei verschillende wijzen voert, omdat op de geheele aarde overal de strijd tus-schen kapitaal en arbeid doorzet en verscherpt, omdat op elk gebied waar het leven naar voren komt, de strijd ontbrandt. Het gaat hier dus om de geheele maatschappij, waarvoor een geheele klasse, die door de strijd tot Eenheid samengeketend wordt, strijdt. Daar is dan van tot beweging uitgegroeide kleine groep geen sprake. De groepen zijn dus geen avant-gardes, zij tillen zichzelf niet op het paard der inspecteerende generaals, zij zijn geen "leiders", zij drukken slechts deze algemeene waarheid uit, dat het proletariaat (net zóó min als de bourgeoisie) niet uit een individuen-gelijke massa bestaat, dat in de klasse allerlei schekeeringen zijn, die zich ook weer tot diep in de groep doorzetten. De groepen nu behooren tot de klasse zóóals aan een nog niet rijpe appelboom toch wel weer rijpe appels kunnen zijn.

De leden der groep zijn werkers. In welke zin dat weten we nu. Ze omvat het geheele gebied der klassenstrijd. De groep is werkgroep. Diepgaande theoretische verschillen kunnen er dus niet zijn. Over de grondslag, de beweging der maatschappij moet men het eens zijn. Onderlinge theoretische verschillen doen tegenstellingen ontstaan, die een werkgroep niet hebben kan. En wanneer zóó'n groep niet radicaal is (in de zin van: tot op de wortel aanpakken) en uit overdreven teergevoelheid niet afsnijdt wat onverbiddeijk afgesneden moet worden, dan vormen zich in zóó'n groep allerlei contróles en commissies (al zijn die groepen nog zóó klein). Zelfs een illegaal krantje dat dan zou verschijnen behoeft een redactie-commissie om na te gaan, of er ook iets in staat wat een "meerderheid" b.v. niet hebben wil.

De theoretische verschillen zijn dan de grond voor onverkwikkelijke moeilijkheden, ruzietjes en roddelarijen. De leden komen fel tegenover elkaar te staan, er vormen zich splinters in de splinter, groepen in de groep, het wantrouwen groeit, en niet de strijd, maar de strijd onderling wordt het belangrijkste. En dan is het met het beroemde praktisch werken gedaan. Duidelijkheid van theorie is alzoo gewenscht, is vereischte. Dan pas kan de groep werkgroep worden. En welk werk de leden der groep doen is van geen betekenis; zóóals het lichaam als geheel functioneert en elk orgaan, toch zijn natuurlijke functie heeft, zóó zal in een dergelijke groep de natuurlijke gesteldheid of het beroep van de leden hun aandeel aan het werk bepalen en van moeilijkheden zal geen sprake zijn. Omgekeerd wil dit nu ook weer niet zeggen, dat de groep steeds van een roerende eensgezindheid is. Het feit, dat ieder op zijn bijzondere wijze de dingen ervaart, zal zeker tot verschillen aanleiding geven, maar die zullen omdat ze alle "stoelen op dezelfde wortel van het geloof", van geen betekenis zijn. Uit een dergelijke strijd der meningen, staande op dezelfde bodem van de analyse der maatschappij kunnen geen onoverbrugbare tegenstellingen voorkomen.

Wel geven moeilijkheden, wanneer leden hun werk niet zien, als een deel van het geheel, dat organisch met de andere deelen is vergroeid, maar wanneer ze de burgermansmoraal van: "die afdeeling is van mij" er op na houden. Wanneer ze een bepaald deel van het werk komen

opeischen denken dat anderen er niet voor geschikt zijn en hun eigen intelligentie als voorbeeld tegenover de anderen stellen. Wel geven in een praktisch werkende groep moeilijkheden, wanneer er geen praktisch werkende mensen zijn; wanneer zij hun theorie niet tot praktijk kunnen maken, niet in de praktijk dus kunnen halen om te werken, dat als een sterk doorleefd ideaal zich uit; daardoor van een siberisch-koudachtige rustigheid en zelfverzekerdheid getuigen, hun bloed langzamer door de aderen doet loopen, en hen in de strijd in astronomische grootheden doet denken.

Wel geven in een groep moeilijkheden, wanneer personen zich als de primus inter pares voelen, wanneer zij hun meening als die der groep verkondigen, wanneer zij dus in wezen de groep aan hen ondergeschikt maken. Moeilijkheden komen in een groep, wanneer men een beroep doet op discipline, de tegenstellingen dus door God discipline wil laten overbruggen. Discipline werkt echter precies als de "wet op de krijgstuicht", n.l. zoo werkt ze, als ze juist niet wil zijn, d.w.z. ondermijnend, omdat meningen, opvattingen, niet uitgesproken worden. Werkgroepen, die werkelijk werken, behoeven geen discipline.

Maar ook geven moeilijkheden in een groep deze mensen, die zich in hun kritiek op hun kameraden geen remmen weten op te leggen, bijzondere "karakterfouten" (dat zijn dan natuurlijk afwijkingen van het karakter van de criticus) zoodanig opschreeven, dat de kameraad wordt bezwaard als één groote fout, m.a.w. wanneer zij in hun blinde kritiek de mogelijkheden voor samenwerking vernielen; dus hun karakter en hun inzicht boven die der andere zoodanig stellen, dat zij zich over andere "fouten" slechts met minachting kunnen uitlaten. Kortom, wanneer ze scherp afstootend zijn tegen hun kameraden en in wezen individualisten worden en daarmee blijk geven zich van hun burgerlijkheid nog niet te hebben ontdaan.

We kunnen dus in de groep geen individualisten hebben; wel echter zal in de groep zich reeds in kiem ontwikkelen, wat later juist een wezenlijk iets ook van het Communisme zal zijn, n.l. de ontplooiing van de individualiteit.

De individualist wil zijn bijzondere wenschen tot algemeen gangbare maken. De individualiteit daarentegen let op de ontplooiing om individuele krachten in organische samenhang met de algemeene te brengen.

P. I. C. PERSDIENST VAN DE GROEP VAN INTERNATIONALE COMMUNISTEN

Deze persdienst verschijnt minstens éénmaal per maand.
Stuur ons uw vrijwillige bijdrage.

Int. Instituut
Soc. Geschiedenis
Amsterdam

DOELSTELLING:

De ontwikkeling van het kapitalisme voert tot steeds heviger crisissen, welke in steeds groter werkloosheid en telkens diepere ontwijking van het productieapparaat hun uitdrukking vinden, waardoor miljoenen arbeiders buiten de productie staan en aan de uit-hongering zijn prijsgegeven.
De toenemende verarming en de steeds groeiende onzekerheid

van bestaan dwingen de arbeidersklasse den strijd voor de communistische productiewijze aan te binden. De groepen van internationale Communisten wekken de arbeiders in dezen strijd op, het beheer en de leiding van productie en distributie volgens algemeen geldende, maatschappelijke regels ZELF ter hand te nemen, en zoo DE ASSOCIATIE VAN VRIJE EN GELIJKE PRODUCTIEN te verwesenlijken.
De groepen van Internatio-

nale Communisten zien den wezenlijken vooruitgang der arbeidersbeweging in de ontwikkeling van het zelfbewustzijn der arbeiders. Daarom plaatsen ze zich tegenover de leiderspolitiek van de parlementaire partijen en van de vakbeweging en stellen de leus:

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!

ALLE MACHT AAN DE ARBEIDERSRADEN!
DE PRODUCTIE IN HAN-
DEN VAN DE BEDRIJFS-
ORGANISATIES!

Achtste Jaargang No: 7.
Juli 1935 No: 1.

WAARHEEN GAAT DE "ARBEIDERSRAAD"?

In "De Arbeidersraad", gewijd aan "Raden-Kommunistische beschouwingen" kwam onder de titel: "Waarheen gaat Europa?" voor eenige tijd een artikel voor, dat doel en bestrevingen van verschillende kapitalistische staten onder de loupe nam. 1).

Allereerst wordt daar uiteengezet, - beter ware het misschien te zeggen, omdat "uiteenzetten" nu juist niet de sterkste zijde van "De Arbeidersraad" uitmaakt: medegedeeld - dat het doel der Engelsche politiek is, een zoodanige invloed uit te oefenen op de bestaande tegenstellingen tusschen de verschillende kapitalistische landen, dat een "Europeesch evenwicht" zal ontstaan waarbij Engeland a.h.w. "op de wip" komt te zitten en op de Europeesche ontwikkeling zijn stempel kan drukken. Dan luidt het woordelijk:

"Bij dit doel voegt zich evenwel nog een ander, n.l. de noodzaak voor het britsche imperialisme om op den duur een middel te vinden de russische ontwikkeling te stuiten. Door het feit van zijn bestaan alleen reeds en door zijn geografische positie prikkelt de Sovjet-Unie de zelfstandigheidsbestrevingen der indische milieonmassaas."

"De economische politiek vooral van de Sovjet-Unie vormt door haar afwijkend karakter van de "normale" kapitalistische economie een duurzaam en groeiend gevaar voor de algemeene kapitalistische structuur."

"Onder invloed van de planpolitiek hebben de klasseverhoudingen in Rusland een reusachtige wijziging ondergaan."

En even verder heet het:

"Het proces van de ontwikkeling naar de botsing der imperialistische machten op de Sovjet-Unie is in volle gang."

Zoals wij reeds opmerkten, in het verklaren van de door haar medegedeelde beweringen, in het duidelijk maken waarom een bepaald maatschappelijk proces zoo en zoo verliep, munt "De Arbeidersraad" niet bijzonder uit. Licht zij haar denkbeeld omtrent een op handen interventie in Rusland - waarop wij straks zullen terugkomen - nog eenigszins toe, voor haar inzichten betreffende het karakter van dat land, acht zij zulks overbodig, immers:

1). Waarheen gaat Europa? De Arbeidersraad No. 4, April '35.